

שיעור לחיים

שלוש סטודנטיות מספרות איך משלבים לימודים גבוהים ואמהות כשהבעל נמצא במילואים // 30

אמא וסטודנטית

במשורה מלאה

מפגישת פורת מילוקה הפגל

נייה וזוג שוחטמן סערב שארנה הפלומה

"ברגע שהבינו שאני אשת מילואימניק ואם, נכנסתי לקטגוריה של ההקלות. המרצים מאוד באו לקראתנו", היא מפרטת, "אם זה בשיחות אישיות ודחיית מועדי מבחנים"

ראובן מגיעה למכללה פעם בשבוע מהשעה 8 בבוקר ועד 17.00, "זה קשוח", היא מודה, "אבל זה יום ממלא. כשבועלי היה במילואים המכללה ממש עזרה לי בזה שהיתה לי אפשרות להגיע מאוחר, ואז סי-דרתי את הילדים ויצאתי לדרך. היו רגעים שחשבת שאני לא אצליח, שאולי כדאי שאני אוותר, שאולי זה לא הזמן ללמוד, היו ימים שנסעתי ממש בכבי ובדמעות כי זה לא היה קל, אבל זה כן עזר לי להשתחרר וגם כשהייתי בפחות אנרגיה ובפחות כוח אז היתה תחושה של משפחה. "גם המרצות, אם הן ראו שאני פחות בא-נרגיה ופחות בטוב הן אמרו לי שהן ממש מבינות אותי והן נתנו לי אנרגיה. אני מאוד מאמינה ביצירה של נשים דתיות,

לפנות לעדי אנגל, ראש החוג, והיא סידרה את זה, לא הייתי צריכה לפנות לכל מרצה. כתבתי לעדי הודעה בוואטסאפ, אפילו לא במייל".

"ימים של בכי ודמעות"

חברתה למכללה, מרים ראובן, גם היא משלבת בין לימודים לאמהות ובעל במי-לואים. ראובן (33) התחילה את לימודיה אחרי השבעה באוקטובר והשבוע פתחה את השנה השנייה במכללה. למרות שהיא ירושלמית במקור, היא מתגוררת בחריש הצפונית. לצד לימודיה היא מתחזקת בית עם חמישה ילדים, שהגדול בהם רק בן 11. בעלה יהונתן, חי-רניק בנח"ל בחטיבת ירושלים, סיים רק לפני כחודש את הסבב השלישי שלו וככל הנראה לא האחרון. "אני מודה לחינוך מיוחד וספרות והמון שנים רציתי ללמוד תיאטרון", סיפרה ראובן. "חיפשתי מקום שיגשים לי את החלום, מקום שמתאים לאישה דתית וזו המכללה היחידה שהציעה לימודי הסבה ללימודי תיאטרון לנשים דתיות ולכן אני לומדת כאן למרות המרחק".

"אם לא הייתי אחרי לידה בעצמי הייתי הולכת למילואים, אבל עם תינוק קטן זה קשה. עכשיו אנחנו לומדים ביחד מה זה להיות הורים לשניים, וגם סטודנטים וגם במילואים"

בתי וגם בעלי לא היה, זה היה ממש קשה. באתי עם התינוק להרסה עין כרם ופתחתי גנון באמצע המיון. הגדולה עם צינור רות, מסביב לקטן צעצועים ושירי ילדים בקול", היא מחייכת. "הצוות בהרסה כבר מכיר אותנו ושמה לראות את התינוק, כי עד אז הם ראו רק את הגדולה". רק בלילה הצליח בעלה של פורת להגיע לבית החולים ולקחת את הקטן. פורת שהיא גם סטודנטית במכללה האקדמית לאמי-נויות ועיצוב אמונה, זו השנה הרביעית, אמנם נאלצה להפסיד שבוע לימודים, אבל במכללה באו לקראתה וקיבלו בהכנה את המצב אליו נקלעו נשות המילואימניקים. "בשבוע הזה לא למדתי ואפשרו לי ללמוד בזום ולהשלים. רק הייתי צריכה

כשהבת הגדולה

של מבשרת פורת היתה צריכה להתאשפז בבית החולים, היא נאלצה להכריז מהלימודים ולקחת איתה לבית החולים גם את התינוק הקטן שלה, שהיה אז בן כמה חודשים בלבד. ככה זה כשאת אמא במשרה מלאה לשני קטנטנים, סטודנטית ואם זה לא מספיק אז גם אשת מי-לואימניק שטוחן שטח מאז פרוץ המלחמה. "הבת הגדולה שלי נר-לדה עם בעיה בלב", מס-פרת פורת, בסך הכל בת 25. היא מתגוררת בבית אל ונשואה לנאור שמאז שהחלה "חרבות כרוז" הספיק להיות במחנה שורה, בגבול סו-ריה ועם חטיבת כפיר בגבול עזה. "כשהייתי צריכה להתאשפז את

נאור פורת

אבישג זוהר

הן מכינות עבודות ומתכוננות למבחנים לצד הטיפול בילדים • אבל עכשיו הן גם נאלצות לתזז בין בית ללימודים כשהבעל במילואים • רגע לפני ש"תקופת השינויים" מסתיימת, שלוש סטודנטיות מספרות איך משלבים אמהות ולימודים גבוהים כשהלב נמצא בעזה ובלבנון

צילומים: פרטי

צילומים: פרטי

אנאלה: אריה
ויהונתן בהסחה
משפחה, אנסה:
יהונתן במילואים

והם רואים שאני חוזרת שמחה וזה עושה לי טוב", אומרת פורת. "אני עושה להם קטעים מהלימודים, שניים מהילדים שלי אומרים שהם רוצים להיות שחקנים. כשהייתי צריכה להיות יצרנית כדי שלא להשתגע, הפקנו ביחד סרט משפחתי. יום אחד שמעתי את בת ה-8 שלי משוחחת עם אחת החברות. החברה שאלה: 'מה את מעדיפה, שאבא שלך בבית או שאבא שלך בצבא?', והיא ענתה: 'בוודאי שאני רוצה שהוא יהיה בבית. ואז היא חשבה ואמרה, אבל אני גאה בו שהוא הולך לצבא'."

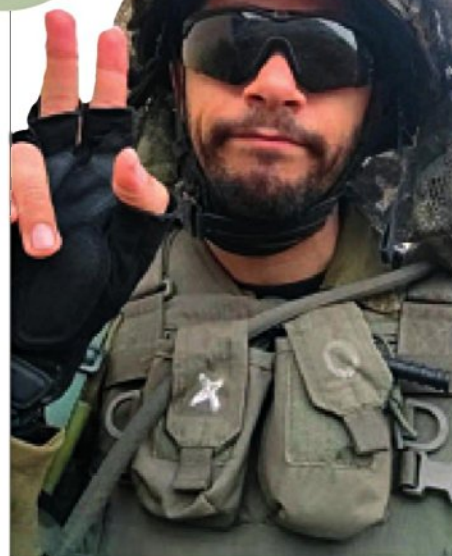
"בסבב השני הייתי בהריון מתקדם", אומרת שוחטמן. "לשמחתי זה היה בסוף הלימודים, בתקופה של ההגשות. היינו מגיעים פחות זמן ללימודים, אבל זה כן היה מאתגר. הייתי צריכה לחלק את הזמן; מצד אחד אני צריכה לראות לילד ובעלי במילואים. זו לא היתה תקופה ארוכה, אבל זה היה מבאס קצת. בחופשה המשרתת שלנו הוא היה במילואים ואני הייתי עם הילד. בחורשי ההריון האחרונים חזרתי לבית של ההורים, בשכונת רמות, וזה עוד מאוד. בלידה התקשרתי לבעלי שיגיד סה לבוא. לשמחתי זה היה השבוע האחרון שלו", היא מחייכת, "הקושי הכי גדול היה בסוף ההריון, גם הקושי הפיזי של הריון וגם התהיות האם הוא יספיק לבוא או לא, וגם אם יספיק להגיע ללידה. בכל התמור נותן בחרר לידה הוא היה על מדים ומשם להזדכות על הצידור."

"אני חושבת שכל סטודנטית שהיא גם אמא וגם לומדת והבעל במילואים היא גיבורה", היא אומרת. "אני רואה כל אחת מהן ההתמודדויות שלה. אמנם היו לי סיטואציות קשות, אבל היו לי סיטואציות שיכולתי להכיל. בעלי לא היה בתוך עזה, ולא היה מצב שהוא לא היה זמין יותר מעשרה ימים, הוא היה יותר עם הטלפון ביחס לאחרים. אני רואה את חברות שלי שהבעל שלהן בחזית ואני תמיד אומרת שיש נשים יותר גיבורות ברוך השם. כולנו נאלצנו להיות גיבורות בשנה האחרונה. אנחנו אנשים מאמינים, בעלי הוא אברך ולומד דיינות אצל הרב יוסף וייצן, רב היישוב פסגות, שבנו אביחי ו'ל נפל בשמחת תורה בכרם שלום והוא היה חבר טוב של בעלי. זכינו שאלו האנשים שמטפלים במתינו. הם אנשים שמסתכלים במבט של קרושה וכבוד למתים, במין אמונה שזה הדבר הכי נכון והכי חשוב וכמה שיותר מהר לטפל בהם ולהביא אותם לקבורה. בעלי גיבור, זו עבודה קרושה."

"יהונתן היה בעזה בסבב הראשון והשני", אומרת ראובן. "זה מאוד קשה, וקשה לי לחשוב על סבב רביעי, יש לי חרדה ואני יודעת שזה קרוב. מצד שני אני מרגישה זכות מאוד גדולה שאני חלק מהעם הזה." "אני מרגישה זכות להיות חלק מהדבר הזה", אומרת גם שוחטמן. "אם לא הייתי אחרי לידה בעצמי הייתי הולכת למיילואים, אבל עם תינוק קטן זה קשה. לפחות בעלי עשה את זה. עד הפעם הבאה, זה כבר בשיא. אבא במילואים וסבא במילואים, הגדול כבר יודע. עכשיו אנחנו לומדים ביחד מה זה להיות הורים לשניים, וגם סטודנטים וגם במילואים, שגרה חדשה פתחנו."

"כולן גיבורות"

הילדים של ראובן מתמרנים בין הקושי להיות ילדים לאם סטודנטית ולאב מיילואיניק, "הם יודעים שזה נותן לי כוח

"היו רגעים שחשבתי שאולי כדאי שאני אוותר, שאולי זה לא הזמן ללמוד, היו ימים שנסעתי ממש בבכי ובדמעות כי זה לא היה קל, אבל זה כן עזר לי להשתחרר"

זה מרגיש לי את השליחות להיות יוצרת דתייה דווקא בימים אלה. רבנו אותי בזה שאין זמן שהוא טוב, במיוחד בסיטואציה הנוכחית."

"קשה ממש לשלב לימודים", מסכימה פורת. "בזכות ראש החוג המדהימה שלי למדתי. היא ממש דאגה לזה. כשרק נרשתי, שלחו לנו מהמכללה טופס כדי לברר למי יש בעל מגויס. חזרנו ללימודים שבוע לפני חנוכה, הייתי יוצאת מוקדם, מגיעה מאוחר, והיתה ממש הבנה לגבי זה. זה לא היה קל, אני בטוחה שהייתי יכולה להצטרף יותר, אבל באותה תקופה הכנסתי את הלימודים למצב של רק לא לעצור את זה."

שני סטודנטים בבית

"ההתחלה היתה מוזרה לכל המדינה", אומרת נויה שוחטמן, סטודנטית שנה ר' לעיצוב תעשייתי במכללה האקדמית הרסה. שוחטמן (26), אם לשניים מאפרת, שהגדול ביניהם בן שנתיים וחצי ואת הקטן ילדה רק לפני חודש וחצי. בעלה, רוד, משרת בחטיבת אפרים וסטודנט בע"צמו לרפואת שיניים באוניברסיטה הע"צ